

delse, som jeg vilde finde hensigtsmæssig, vil der ikke være nogen Grund til at benytte Lørdagen til Møde, og ærede Medlemmer ville altsaa kunne gjøre Regning paa, at der ikke vil blive afholdt Møde paa Mandag, vil afhænge af, hvorvidt vi imorgen blive færdige med det her foreliggende Lovforslag. Paa Tirsdag er det min Tanke at sætte paa Dagsordenen Lovforslaget angaaende Eighyn og 8 Lovforslag om særskilte Pensioner og Pensionsforholdelser. Paa Onsdag tænker jeg at sætte paa Dagsordenen Lovforslaget om et Tillæg til § 2 i Loven af 26de Marts 1852 angaaende Redningsvæsenet paa de danske Kyster, samt det Lovforslag, som er indbragt af det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds (Berg) om den communale Valgret. Efter disse Bemærkninger skal jeg opgive Dagsordenen for næste Møde, som vil blive afholdt imorgen Middag Kl. 1. Den vil være:

Fortsettelse af første Behandling af:

Forslag til Lov om Omordning af Landsbypræsternes Lønning og Drettelse af en kirkelig Pensions- og Hjælpefond.

Mødet hævet Kl. 4, 25 Minuter.

Fjortende Møde.

Fre dagen den 21de October Kl. 1.

Forhandlingsprotocollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Den eneste Sag paa Dagsordenen er: Fortsettelse af første Behandling af: „Forslag til Lov om Omordning af Landsbypræsternes Lønning og Drettelse af en kirkelig Pensions- og Hjælpefond.“ Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds har Ordet.

Soyer-Møller: Der fremkom i gaar et

stort Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om Kirkens Eiendom, men jeg kan rigtig nok paa ingen Maade see, at det staaer i nogen som helst Forbindelse med det Lovforslag, der foreligger, ja, jeg kan endog sige, at, dersom jeg havde kunnet sene, at en Afgjørelse af Spørgsmaalet om Kirkens Eiendomsret skulde slaas fast i dette Lovforslag, havde jeg ikke stemt for det. Jeg kan tilføie, at, dersom Regjeringen havde fremlagt et Lovforslag om, at Kirkens Eiendom skulde inddrages i Statskassen, eller at Præsterne skulde sættes paa fast Lønning, havde jeg ikke stemt derfor og vilde aldrig nogenstunde komme til at kunne stemme derfor, dog vel at mærke ingenlunde fordi jeg kan see, at der kan opstilles nogen som helst juridisk Ret for at hævde Kirken nogen som helst Eiendom. Jeg kan gaae endnu et Skridt videre, idet jeg paa den anden Side vil sige, at, dersom Regjeringen havde forelagt et saadant Lovforslag, eller det var kommet ind som et privat Lovforslag, og der da, hvad der viselig kunde være at vente, i mange Kredse vilde være hørt det Naab: Nu lægges der Haand paa Kirkens Eiendom; nu gjøres der Vold paa den; det er en Folge af den frie Forfatning, det er Rigsdagens Skyld, — saa vilde jeg paa det Allerbestemteste have paastaet, at det ikke var sandt. Det er ikke Rigsdagen, der, naar Folk taler saaledes, gjøre Indgreb i, hvad Kirkens er, men noget Saadant er nepop skeet langt tidligere; det er skeet i den allermest absoluttistiske Tid. Dersom der kunde være Tale om et Indgreb i Kirkens Eiendomsret, er det viselig begyndt dengang, da Kong Christian III maatte sige i sine Ordinantser: Udelen vil ingen Eiende give og jeg kan desværre ikke tvinge den dertil, hvorhos han da slutter med, at, dersom de ikke betænke deres Præster, skal det gaae Sodomitene lempeligere paa Dommendag end dem. Det var det eneste Baaben, han dengang havde imod dem. Saaledes skete. Indgrebet, og det er blevet fortsat paa den samme Maade hele Tiden, idet man har taget, hvad der var henlagt til Præsteembeder, og henlagt det til ganske andre Diemed, og der er skeet et fuldstændig saa stort Indgreb den 8de Januar 1810 ved Eiendomsforordningen. Dersom der nogenstunde